

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Az erdei kiadvány

Macika tipikus medve volt. Nagydarab, nagyhasú, nagybelű. Különösebben nem is volt olyan maci, akit szívesen szorongatnánk, aki helyes, akinek a szőre selymes, vagy aki kedvesen brummog. Egyszerűen olyan medve volt, akinek folyton mindennel baja van, aki mindenért morog (ezt még a szomszéd erdőben élő farkasok és vadkuttyák is megirigyelték, és eltanulták tőle), aki akkor van ébren és akkor alszik, amikor mások nem, és akkor ünnepel, amikor az erdő többi lakója már a belét is kioldogozta, és legszívesebben csak lepihenne.

Történt egyszer, hogy Macika elment az erdei gyűlésre, ahol részt vett a sokat vemhedzett farkas néni, Paulina; a folyton mindenkit átverő közjegyző, Ruby, a vörös róka; Ricky, a punk stílust képviselő vagány rigó és a gyáva nyúl, Alanyuszi is. Ennek a négy állatnak azért is volt nagy jelentősége, mert ők az erdő ősi lakóinak leszármazottai, ők az erdőisztokraták.

Egy nagyon jelentőségteljes ponton, amikor az Állati Erőforrások Minisztérium... Minisztériuma által kiírt pályázatok kerültek szóba, Macika vállalta, hogy kiír, megszervez, zsűriz és közzétesz egymaga egy olyan pályázatot, amin az erdő összes lakója indulhat, és aminek célja az erdő kulturális életének megismerése. A pályázaton a résztvevőknek írniuk vagy megalkotniuk kellett valamit, és az is mindegy volt, hogy mit, csak jól. Az alkotás eredménye lehetett éjszakai holdfénynél elvonyított ballada dalszövege és kottája, lyukban kikapart Gondolkodó-szobor utánérzés sárból és agyagból, csőrrel fába vésett létösszegző és korábbi művekkel intertextualitásban álló vers, vagy salátalevelbe rágszállt, gondosan megkomponált, fény- és árnyjátékot árasztó ikon.

Paulina, Ruby, Ricky és Alanyuszi nagyon megörültek a kiírásnak, és hosszú napokat töltöttek el azzal, hogy kigondolják, mivel induljanak a pályázaton, és hogyan nyűgözzék le az egy-

személyes zsűrit, Macikát. Paulina áttért az éjszakai műszakra, hogy minél többet vonyíthasson a Holdra szürkületben, Ruby több rágsálót is elkapott, majd torkon ragadott, kivéreztetett, és megvárta a hullamerevségüket, hogy szoborként tanulmányt készíthessen róluk, Ricky naphosszat énekelt, amíg meg nem találta a megfelelő ütemet és ritmust, Alanyuszi pedig rendszeresen belopakodott a felújítás alatt álló Assisi Szent Ferenc templomba, hogy ott magával szemben szimpátiát keltsen a munkásokban, és ne péklapáttal üssék agyon, hanem zöld leveleket adjanak neki, amelyeken gyakorolni tud.

Az erdő lakói szorgosan végezték dolgukat, egy alapfokú művészetoktatási intézmény is megirigyelte volna ezt a befejezett munkát. Közben Macika sem tétlenkedett, válaszolt a beérkezett e-mailekre, egrecírozta azokat a művészlelkeket, akik nem küldték el iziben műveiket a pályázat kiírása után egy másodperccel, és elkezdte szerkeszteni a kiadásra szánt művet. Szerkesztgette, szerkesztgette, s nem törődött vele, hogy olyan lesz, amilyen.

Egyszer csak olyan sok tehetségtelen alkotó jelentkezett a kiadványba (a lehullott szarvaiból otromba kompozíciót alkotó szarvas, Marciano, a vízben buborékok formájában szolmizációs hangokat előidéző Fisher István karmester, a nevetséges trubadúrdalokat összehozó Brexit, az Angliából származó sztárpályázó béka, aki eddig minden idei fellépésén megbukott, illetve a Michael Jackson-koreográfiát előadó táncos majmok, Gippy és Gibba), hogy ők is bekerültek a Macika által kutyafutóban lektorált kiadványba.

Paulina, Ruby, Ricky és Alanyuszi hiába is reklamáltak volna, hogy az eredeti határidőig még van pár nap, Macika már döntött, és tanácskozásnak, ellenkezésnek helye sem volt. Ők csak morogtak, marcangolták magukat és egymást, de nem tudtak mit tenni. Macika akarata szerint az erdei kiadvány megjelent a csálé szarvakkal, a néma haltátogásokkal, a hamis hangzású brekegésekkel, illetve a majmos bolondozásokkal. Sikere, az nem lett, fuss el véle!